

перець

№ 14, КИЇВ, 1945 Р.

ЖУРНАЛ САТИРИ Й ГУМОРУ

РІК ВИДАННЯ IV

Остаточне затемнення японського сонця.

Малюнок В. Гливенка.

Телеграма прийшла о третій годині дня. Поїзд прибував рівно о четвертій. Я покинув усі свої справи й подався на вокзал.

Щоб там не казали вчені, але є віщі сні. Минулої ночі мені до самого ранку сився крокодил. І виглядав ніби він з мого буфету.

Моя сусідка, яка добре знається на картах і на снах, сказала:

— Далека дорога, казенний дім, трефовий інтерес, гроші.

Та я вже не слухав цієї нісенітниці.

Заскочивши до перукарні й до квіткової крамниці, я за п'ять хвилин до четвертої шпацирував уже по перону, пахучий й урочистий, мов жених.

Мені здається, що сьогодні всі дивились на мене. Це зрозуміло. Не кожен має тещу, не кожен зустрічає її з букетом квітів. Шкода, що не було тут Васька Куцина, ось хто б помер із заздощів. Ось хто б покусав пальці!

А скільки разів він бігав на вокзал. Скільки разів здіймав галас на всю квартиру! То казав, приїздить дружина, то теща, то сестра дружини. Але, як кажуть, було багато галасу та все даремно...

Я й Василь Куцин — люди однієї долі. Разом працювали в пожежній охороні, разом пішли на фронт, воювали в одній дивізії, нарешті разом повернулись і навіть оселились в одній квартирі.

І ще є одна інтимна деталь: ми обидва поженились на війні. Та тільки додому приїхали без дружин... Вони прийдуть обидві, коли з їхнього лазарета випишеться останній поранений.

...Я ніколи не бачив тещі й, сказати правду, не пам'ятав, як її ім'я й по батькові. Але зустріч така була ніжна, що й провідник, людина бувала, соромливо відвернувся.

Ми прибули до нашого гніздечка обгорнуті тихим щастям. Мила бабуся цілу дорогу муркотіла щось про ціни на картоплю, цікавилась моєю зарплатнею. З окремих натяків я зрозумів, що пожежна справа їй не до серця.

Але стерпиться — злюбить. А покищо ми пили портвейн, гризли горіхи, і я помітив, що зуби в тещі працювали, як добрі плоскогубці. Схопить горіх, стисне — аж бризки летять...

Дивна річ, — мій друг, Вася Куцин, з першого ж погляду не подобався їй. Як легко розгадала вона цього хвалька.

— Цей Куцин, — сказала вона прямо, — просто нікчемний фанфарон. Мені дивно, як ти міг допустити, щоб його кімната на цілих три метри була більша за твою? Приїде Наташа, що тоді буде?

— Але в нього теж є Наташа, — несміливо зауважив я. — Уявіть собі — її теж звуть Наташа.

— Дурниці, — сказала моя добра теща. — Невже ви думаете жити в цій нікчемній дірці? А хтось кататиметься по своїй кімнаті на велосипеді?

Я говорив дуже довго. Я казав, що Вася Куцин — мій кращий друг, що по суті, він дуже мила людина, хороший сім'янин і сусід, що, нарешті, він мій сват і повірний у сердечних справах... Але які жалюгідні були всі ці доводи.

— Я певна, — сказала теща по короткому роздумі, — що оцей ваш Куцин справжній шахрай... Я ще введу його на чисту воду!

Так у нашій тихій квартирі було проголошено війну.

Яка людина Єлизавета Єлізарівна! Василя вона просвітила, ніби рентгеном. Боже мій, як низько впав цей, з дозволу сказати, сусід! Живе, розумієте, мов лорд: дверима грюкає і в коридорі не підмітає. Єлізарівна, звичайно, не змовчала, відбулася бурхлива розмова. Перші два тижні він ходив навщипках і тільки сопів, а потім вибрав хвилину та — бац! — пустив з другого поверху на голову моєї тещі тропічну квітку — олеандр, — сам горщик кілограмів з десять важить. Єлізарівна тільки ахнула, а горщик розбився. Рідкий випадок у медицині — теща лишилася жива.

— Глянь, Парасю, як твого солдата дівчата оточили.
— Нічого не вдієш, він у мене тепер повний кавалер!

Вона навіть не розгубилась. Вона повела себе, як досвідчений юрист. Тут же було зібрано всі черепки і землю, яка висипалася з горщика, все запаковано й зважено на безмені, а сусіди підписалися під актом. Десять з половиною кілограмів! Це щось на зразок важкого снаряду.

— Коли за кожен кілограм він дістане по годичку, — міркувала Єлізарівна, — так десять з половиною років милому сусідові забезпечено...

Ну, Васько, тепер держись! Як посмів він втрутитись у наше особисте життя, скалічити милої бабусю, зробити її заікою й кривою?

До цієї справи втрутились сусіди — вони співчували моїй добрій бабусі. — Виселити Куцина, — така була загальна думка. — Виселити, а в звільненій кімнаті поселити Єлізарівну.

Всі ці дні я ходив ніби іменинник: мене зупиняли на сходах, на вулиці, приходили до мене пити чай, і всі захоплювались Єлізарівною, — оце так теща, з такою не пропадеши!

Васька Куцин сам з'явився з повинною. Він довго топтався біля порогу, а потім сказав:

— Хочу помінятися з вами кімнатою... Справді, навіщо мені ці зайві три метри?

Але Єлізарівна спитала:

— Як? Хіба ви не збираєтесь виїжджати? Я на вашому місці давно б утекла...

Так і пішов він, піймавши облизня. Посміялись ми, пожартували, але мені, в глибині

душі, стало жаль Василя: він схуд, змінився, очі дико бігають...

Куди б завела нас ця «війна», коли б не сталася одна неймовірна подія?.. Зовсім несподівано, одного тихого вечора в квартиру ввійшла сама радість. Прибули обидві наші Наташі, — веселі, засмагли, бойові... Я, звичайно, виставив тещу на передній план, але моя Наташа глянула на неї, як на порожнє місце. А Василева Наташа міцно обняла Єлізарівну й розцілувала.

Василь одразу все зрозумів і зблід. Це, виявляється, була не моя, а його власна теща! Тут, мабуть, і сам Олександр Македонський розгубився б. А теща — ні.

— Ви страшний бузувір, спокуситель жінок, ворог сімейного щастя, бісове кодрло й жирний кабан, — сказала вона мені з непередаваною посмішкою, — але можете бути певні ми це діло не залишимо!

Я прожогом кинувся в кімнату й негайно ж забарикадував двері. Потім пішов на базар і купив залізний горщик для квітів на двадцять кілограмів вагою. Наташа поглядала на мене з острахом. Але я поставив горщик на лутці, закріпив його шнурками так, що, коли сніпнеш за шнурок снаряд одразу ж упаде на голову агресорові.

Тепер життя в нашій квартирі йде мирно. Інколи тільки я трохи відхиляю двері й багатозначно киваю колишній тещі на залізний горщик. Лице її в таких випадках набирає смиренного вигляду.

Петро СЕВЕРИН.

КУЦА МРІЯ

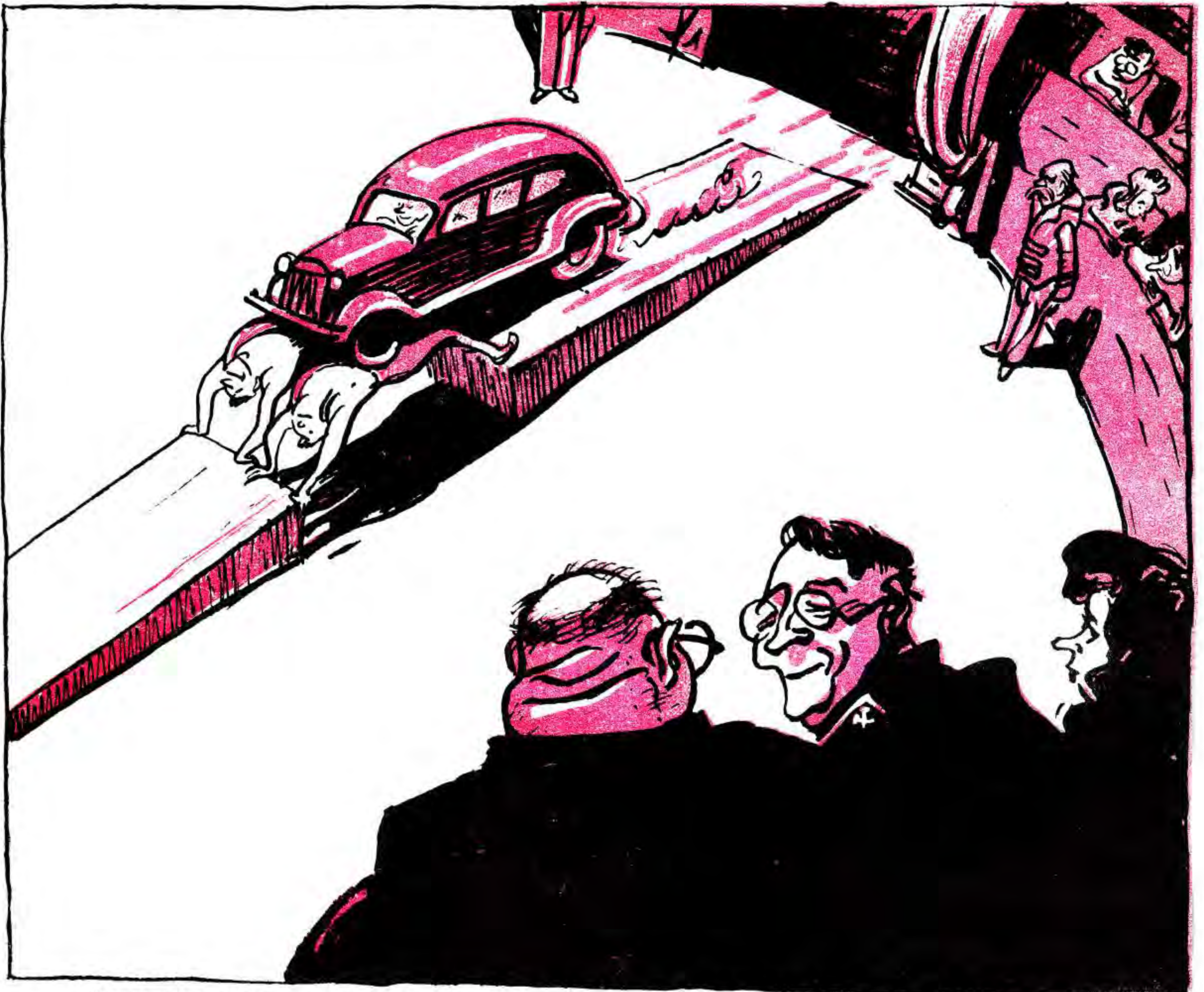
Мріяв німець із японцем
Стрітись на Уралі, —
А насправді довелося
Бути значно далі.

Фріца зовсім не гадали
Навіть напочатку,
Що забратись пофортунить
Ім аж на Камчатку.

Та не знали й самураї,
До чужого ласі,
Що прийдеться побувати
Ім аж на Донбасі.

Куца мрія, а дулися ж
З усієї сили.
Та аж ми її, нарешті,
Трохи доточили.

Сергій КАНІВЕЦЬ.

— Доведеться, товаришу начальник райшляхвідділу, найняти цих атлетів і використовувати їх замість містків на наших дорогах.

ПОРАДИ НАШИМ ЧИТАЧАМ

«СІМ РАЗ ОДМІРЯЙ — ОДИН РАЗ ОДРІЖ»

Клієнтка пошивної майстерні в.-токмацької артлі «Восход» (на Запоріжжі) тов. В. (вона просить не розголошувати її прізвища) запитує: «З 27 липня я сім раз ходила «на примірку» свого плаття, але воно й досі ще не готове. Після якої примірки артіль «Восход» пошиє мені плаття?»

ВІДПОВІДАЄМО:

Артіль «Восход» працює, видно, за принципом «сім раз приміряй, один раз одріж». Плаття ви вже сім раз приміряли. Тепер його один раз одріж... вибачте... знову почнуть шити. Ви його ще сім раз приміряєте, потім вам його знову одріж... і знову сім раз приміряють. Ця операція триватиме доти, доки ті, від кого це залежить у В.-Токмаку, сім раз одміряють когось в артлі «Восход» та раз і назавжди «одріжуть». Після того не мніє й семи днів, як ваше плаття буде готове. Тоді ми побажаємо вам і всім клієнтам артлі «Восход»: носіть на здоров'я!

„БЕЗПРИДАНИЦЯ“

В. П. Комарницька з м. Котовська на Одещині запитує: «Коли я одержу «придане» на

новонароджену дочку? В райздороввідділі весь час обіцяють: першого, п'ятнадцятого, першого і т. д. А дочка росте?»

ВІДПОВІДАЄМО:

Дочка, кажете, росте, а «приданого» не видають? А може це й на краще. Виросте дочка, заміж треба буде видавати, от «придане» й пригодиться. А коли й тоді не одержите, то онука (дочка вашої дочки) одержить уже не один, а два комплекти (мамин і свій).

До того часу (це вже будьте певні!) Котовський райздороввідділ розкачається.

„ОРГАНІЗАЦІЯ СІМЕЙНИХ ГРОМАДЯН“

С. Ю. Бойко з Острожця, Рівенської області, запитує: «Як розуміти текст такої телеграми: З Рівного 3301—39—21—18—43... Ваш район зриває організацію сімейних громадян. Вашу особисту відповідальність вимагаємо проведення цієї роботи... Кожної п'ятиденки телеграфте кількості організований всім громадянам?»

ВІДПОВІДАЄМО:

В перекладі з мови острожецьких телеграфістів на звичайну людську початок телеграми читають так: «Ваш район зриває організацію земельних громад». А кінець телеграми слід

читати вже так: «кожної п'ятиденки телеграфте кількість організованих вами громад». Ба-чите, як просто й ясно! Щоб і надалі телеграми в Острожці були прості й ясні, треба: або посадити на телеграф грамотних працівників, або за рахунок органів зв'язку прикріпити до кожної установи спеціальних перекладачів, які б розгадували телеграфні ребуси про «організацію сімейних громадян».

КОЛИ?.. КОЛИ?..

Б. Горіщенко з Ново-Айдарського району, Ворошиловградської обл., запитує: «Коли в нашому райцентрі зникнуть з вулиць смітники, відремонтують відхідник в лікарні, наведуть чистоту в Ідальні, ліквідують антисанітарний стан у багатьох дворах?»

ВІДПОВІДАЄМО:

Почекайте до зими. Сніг засипе всі ями, вкріє білим килимом сміття на вулицях і в дворах. Взимку з Ідальні зникнуть і мухи. Хворі з лікарні на двір узимку не виходитимуть — отже, з відхідником теж можна зачекати. Коли ж санлікар Ново-Айдарського райздороввідділу Д. О. Тиханівська іншої думки, то це вже її приватна справа. Ми тут, як кажуть, «на лічності не переходимо».

НА ШЛЯХУ ДО ШИБЕНИЦІ

До поразки фашистської Німеччини в м. Нюрнберзі завжди відбувалися з'їзди гітлерівських людожерів. Тепер тут незабаром почнеться судовий процес над головними військовими злочинцями, колишніми фашистськими верховодами.

Малюнок О. Козюренка.

Перед нами останній нюрнберзький з'їзд фашистської партії. З'їзд відбувається на лаві підсудних. Серед делегатів з'їзду (перший ряд — справа наліво): **ГЕРМАН ГЕРІНГ**. Він плаче. Мріяв панувати над світом, а виявилось, що всього того світу — дівка від петлі! **РУДОЛЬФ ГЕСС** — був він колись імперським міністром без портфеля, незабаром стане міністром без... голови. **ІОАХІМ фон-РІББЕНТРОП**. Комівоєнер з карколомною кар'єрою. Почав з торгівлі розведенням водою шампанським, а закінчив міністром

закордонних справ третього району. Далі мотузки тепер йому йти нікуди! **РОБЕРТ ЛЕЙ** — любив випити, закусити, обкрасти чужу касу й вішати іноземних рабів. Намальований тут «за компанію», — повисився в тюрмі на власних підштанниках. **АЛЬФРЕД РОЗЕН-БЕРГ** — теоретик людожерства, фахівець по грабунку музеїв і картинних галерей. Дуже любив українське сало і одержав пост міністра Східних областей. Странно працював над розробленням «техніки скорочення

чужого населення». Тепер його самого скоротять на одну голову...

Другий ряд — (зліва направо): **ФРАНЦ фон-ПАПЕН** — старий шпигун, за яким плачуть шибениці Європи й Америки ще від першої світової війни. **КАРЛ ДЕНІЦ** — головний фашистський підводний пірат. За таке життя, за таку діяльність один шлях: втопити в калюжі. Мабуть, воно так і буде! **ГУСТАВ КРУПП фон-БОЛЕН** унд **ГАЛЬБАХ** — гарматний король. Прикидається миролюбним промисловцем, має

намір виробляти «плуги й сівалки» Але світ вирішив обійтися без крупівської «мирної» продукції. **ГЕЛЬМАР ШАХТ** — він і тут підраховує барни від воєн і крові. **ВІЛЬГЕЛЬМ КЕЙТЕЛЬ**. Підкоряв Європу, думав підкорити світ, залишив свій підпис на акті про капітуляцію Німеччини. Тепер каже Шахтові: «Що ти там усе підраховуєш, — без тебе знаю, що нам лишиться дві перекладини!»

Третій ряд... Ні, годі вже! Всі вони одним миром мазані і всі на одній груші гоїдатимуться!

СИВА ДАВНИНА

Тут ми не винні, скажем прямо, — Давно сподієне це зло. Либонь тоді, як нас із вами Іще й на світі не було. Під Новий рік, чи на Покрову, — Оце вже я й забув, на жалю, Украв цілісницьку корову В сільського батюшки коваля. Спіймали злодія-проваю, Розлютювався мирний люд. Ведуть серцягу на розправу, — Розправа ж проста — самосуд. Тут про життя вже думать годі, — Як нам юрист один казав, Після такого суду злодій Іще й один не воскресав.

Нема великого в цім дива, Як звісно, в гніві все бува. Але знайшлась в громаді сива Одна розумна голова. І так сказала, важно й строго, Оця розумна голова: — Коваль то в нас один усього, А бондарів аж цілих два... Так що ж, панове, краще мо! Одного бондаря вб'ємо? І всі гукнули скільки сили: Оцей до діла промова! — Негаймо ж бондаря убили, Та врятували коваля.

Я розповів тому цю справу — Смішну, безглузду і сумну, Хто вихваляє без угау Усю, як є, старовину. **Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.**

„БЕЗ ТЯГАННИ“

Недавно, скаржитися в район до прокурора Прийшла колгоспниця з далекого села; І вже скоро рік, а її поштовою контора Грошей, що син прислав, і досі не дає. — Все розказати вам у мене й слів не стане: Була у них я з сотню, чуєте, разів, А той що в окулярах, так сів до мене глане: «Нема. Приїдете, каже, через кілька днів». Обурився прокурор:

— Чинуші! Бюрократи! Чи є у кого там на плечах голова. Ось я прочу, як треба шанувати. Ви через місяць... ні, зайдіть-но через два. — Голубчику! Я від ходні не чує спину. Хіба не можна їм сьогодні наказати? — Е, ці! Щоб справу вирішити без тяганини. П' потрібно добре вичити, розібрать. А місяць-два не важко й піджодать... **Прокін СІРОШАПКА.**

НЕ ВІДСИДЖУВАТИ, А ЩОСЬ ВИСІДЖУВАТИ

Зустрілись давні друзі наркоматці. Семен сказав:

«От я працюю, братці, повірите: сиджу і дні, і ночі, На лоба вже вилазять карі очі. Начальство гомонить: «Такі, мов, шанні варті! — Коли б не подзвонив — Семен на варті!» «А я оце не був уже два тижні вдома, — Промовив другий, — в серці перевтома, Роблю і сплю на власному столі, Від праці і мене всюди мозолі... Ну, тут і третій участь взяв в розмові:

«Я не відсиджуюсь ночами в установі, Сидю сім годин, майже завжди нормально, Працюю, що в силі, не формально, Я ущільнім ущерть робочий день,

Не правлю по кімнатах теревень, По закутках не шведжаю без діла, Люблю, щоб праця у руках горіла. Як ви, я за столами не куняю (Дял того ніч-бо, дім і ліжко маю). Нам треба не відсиджувати час, А висидіти те, що користь дасть. Те ж ніби ви по тижню не спите — Це казка для малят, ні се, ні те. Начальство ваше тільки-но зникає — Додому кожен з вас, мов бомба, вилітає. Не за відсиджування, не за мозолі, Не за надмірну до розмов охоту, Не за спання всеошоне на столі Держава платить гроші. — за роботу.

Микола КАРПОВ.

Головбух Іван Іванович Дударик розглядав денну пошту. Раптом споміж навали повідомлень, рахунків, звітів, ресконтія кинувся йому у вічі не звичайного вигляду рожевенький конвертик, заадресований йому власне.

Гм! — здивовано смикнув Дударик солідним, шншкватим, з сізонним жилками носом і, недбайливо відсунувши конвертик, знову заглибився в пошту. Розписавши її всю і розкидавши по столах свого численого рахівничого апарату, він удруге наткнувся очима на конвертик, нерішуче потягнув його до себе, розкрив і... і прочитав:

— «Милый мій — я надмірно, я божевільно кохаю Вас».

— Це не мені — хутко й заперечливо мотнув він головою з рідким рудувато-сірим пухом. Та перечтавши адресу й переконавшись, що це йому таки заадресовано, головбух, ніби аж з острахом в очах, дочитав надрукowanego на машинці листа. Хтось, що називав себе навіки закоханою у Вас Вашою знайомою, закликав його неодмінно прийти сьогодні рівно о 6-й на Володимирську гірку в альтанку над Дніпром.

— Тьфу! — сплюнув Дударик і сердито розкрив гробсбук. Та на цей раз любі його цифри замиготіли в очах, розпливлися, відійшли набік і дали місце рожевим, як і конвертик, думкам: — А, може... може, й справді знайшлась якась... Га?! «Ваша знайома», — пише. Та в мене ж того... здається, жодної знайомої немає, крім співробітниць. Неважко ж того... Але хто ж саме, хто?... — і головбух став крадькома розглядати свій штат, що на всі 100% складался із жінок. Почав він, звісно, за ранжиром, по старшинству, з своєї заступниці Маргарити Фавстівни Гвоздички, але зразу ж презирливо скривився: — Щоб отаке старе барахло закохалося в когось — та ніщо в світі! — відмахнувся він од неї. Знав він теж, що Гвоздичка не навидить його, бо сама мріяла стати головбухом, коли, за її виразом, сла їй на голову оця порохнява стара дуда...»

— Так, може, це Аді Романівні захтілося завести романчик? — мислено скаламбурив Дударик про одну з двох старших бухгалтерок — і також враз одсахнувся. Надто ж не подобалось йому її жовті, як у кішки, очі та пожежно-руде волосся. Другу старшу бухгалтерку забракував він за надто бугристе обличчя та зовсім мізерний, як кнопка, носик — і перевернув очі на столі, де працювали просто бухгалтерки та рахівниці і диво-головбух, немов би вперше, побачив, що в його штаті є і чорняві, і біляві, і нічого собі, і так собі, і навіть того... хе-хе, і зовсім таки гарненькі. І вже хотілося йому, щоб та, яка написала листа, була найкраща за всіх; уже рівняв він одну до одної і мріяв, що «от хороше було б, коли б очі тої, яку звать, здається, Валею чи Галею, додати до носика отой Олі чи Полі, яка за крайнім столом... Раптом Дударика аж струснула всього думка, що співробітниця нізащо не могла б закликати його на побачення рівно о шостій, бо і він сам і, дивлячись на нього. Його штат завжди залишають роботу в бухгалтерії значно пізніше шостої. Так хто ж вона — ота невідома «знайома», хто?..

І що більше силкувався головбух відгадати — хто то міцніше захоплювало його бажання, хоч би одним оком побачити її. — Що ж, хіба того... піти? Га? — вирішував він. — Справді, пройдуся собі здала, ніби і я — не я. Звісно, не стану знайомитись — нащо воно мені. Якось там, може, божевільна, а я, наче той жовторотий юнак, візьму та й кинусь зразу ж на шню. Ні, не на того напала... Але... з другого боку як подумати — хе, хе — то чому бути таким занадто вже... негідним? Га? Може, й справді того... закохалася, а я стану мучити людину...

Рішучість його була значно підупала, коли в обідню пору він, не витримавши, глянув у дзеркало і побачив своє заросле стирчаками обличчя, з якого нахабно виправ наперед масивний жилавий ніс. Все ж, як тільки продеренчав о пів на шосту дзвінок на закінчення роботи, Дударик рвонувся з місця, і буркнувши Маргариті Фавстівні, що в нього є екстрена справа до директора контори, миттю спарився з бухгалтерії. Чомусь і Гвоздичка поспішила слід за Дудариком, а за нею одна по одній і всі враз залишили приміщення. І коли близько до шостої випадково заглянула сюди прибиральниця Маруся з гіллячкою розквітлого бузку в руці, то аж скрикнула від здивовання:

Та що ж це вони — показались, певно, сьогодні, що так рано пішли додому. Навіть і отой старої Дуди немає вже. Ну, що то — весна! — похитала вона головою.

Рівно о шостій Іван Іванович дуже помалу, удаючи, що він просто собі шпацирує, наближувався до альтанки.

Є! — ударило його в груди, коли він побачив якусь жіночу постань, що стояла в альтанці спиною до нього. — Але... але треба ж того... хоч глянути на неї, Га? Доводиться, значить, підійти таки ближче...—вирішив головбух із завмираючим серцем ще повільніше піднявся східцями в альтанку. Певно, зачувши його кроки, жіноча постань обернулася і... перед Дудариком стояла — Гвоздичка.

— Ви?... — прошепотів Іван Іванович.

— Ви? — прошипіла Маргарита Фавстівна. — Так це... це ви, старий ловелас, осмілились послати мені такого листа...—і вона сунула мало не під ніс Дударикові теж надрукований на машинці лист, в якому запрошувалась і вона кимсь «божевільно закоханим» в неї прийти сюди в цей же час.

Рівно ж о 7-й в Театрі Опері та Балету Валя. Галя, Оля й Поля і увесь молодий штат бухгалтерії слухали вже увертюру до «Наймички», куди змогли вони сьогодні не завітати, тільки дякуючи своїм... закодам.

Євген КРОТЕВНИЧ.

МОРТОПОЛОХ

МУДРА ГОЛОВА

«СТАРИЧОК»

Інвалід Вітчизняної війни М. І. Снігир закінчив свого часу одеський мукомельно-круп'яний технікум. На війні був офіцером Червоної Армії. Прибувши додому, ніяк не може влаштуватися працювати по спеціальності. Цілий рік його Укрголовкрупа направляє в Наркомзаг СРСР, а Наркомзаг до Укрголовкрупи. Нарешті, нач. відділу кадрів Полтавського Обмелтресту т. Каплуун призначив його директором млина в с. Лукком'я, Оржицького району: Пішов т. Снігир до зам. керівника тресту, а той каже:

— Молодий ви ще, щоб директором бути. Чорноробом, хочете, — пошлю роки на три. А там побачимо!

Що зробиш, коли зам. керівника тресту не люблять молодих. Очевидно, думка в його вже стареча.

А це й виликувати тяжкувато.

Малюнок В. Гливенка.

Фіфа в озброєнні останніх досягнень культури.

«ЗАГАДКОВИЙ МАЛЮНОК»

В м. Сумах є «Артіль Фото № 1 Облрізнопромспілки»

Дехто ризикує там фотографуватись.

Пише нам один товариш, що він сфотографувався з дружиною й квітами.

Фотограф Таїса Іванівна сказала, що негатив вийшов знаменитий.

Коли одержали фото, довго сперечались, де хто.

Дружина, показуючи на квіти, каже:

— Це, очевидно, я.

А чоловік не погоджується:

— Це, мабуть, я. Проте, і це ніби я, хоч і в спідниці.

Так і не вгадали, хто де.

Голова спілки каже:

— Роботи без браку не буває.

Правильніше треба було б сказати так: «Небракованої роботи в нас не буває».

«І ПИТЬ БУДЕМ, І ГУЛЯТЬ БУДЕМ»

В Охтирці, на убойному пункті, Сумського м'ясокомбінату, головний бухгалтер Білозуб С. Д. — не дурак випить. І п'є, кажуть, днів по десять підряд.

Про це нам пишуть, а от, чи закусоє він — про це не пишуть. Обов'язково напишіть.

І чим закусоє напишіть.

Ну, а пастух Чумак Н. Л. — бачить, що бухгалтерові можна і собі кидати худобу на оборі і йде в сусіднє село до дівчат нові штани «обмивать».

Худоба реве, бухгалтер та пастух співають.

От, і не сумно.

Нікому не сумно: ні директорів Петрикові, ні голові завкому Селівановій.

Веселий, одне слово, пункт. Хоч і убойний.

З артілі нашої в столицю
Шлемо тобі палкий привіт,
Від того Коваленка Гриця,
Що десять добрих тому літ
Тебе востаннє, друже, бачив
Десь там, у Києві стрічав,
Від мене, від усіх, земляче,
Тобі листа цього почав.

Хоч в ньому рими не новенькі
І може щось не до ладу,
Та каже наш дідусь Омелько,
Що й я до пісні слів знайду.

Читав твої вірші останні,
Але не тільки я, а всі.
Про зорі, ночі і світання...
Ну, я давав же тебе Мусій —
Сашка Петренко батько строгий,
А не якийсь там критик Н.,
Що у статтях своїх розлогих
Вознести всякого ладен.
І тебе розхваляє за вірші,
Яких цурається читач.

Та ти ж відомий. Ну, а більше,
Поете, ти мені пробач,
В твоїм писанні дуже нуднім
Знайти нічого я не зміг.
Про осінь пишеш ти, про
грудень,
Про трави, квіти і про сніг.

І про село своє й про жито
І про дівчат-отих красунь...

Рядок пером к рядку пришитий,
Але на все оте хоч плюнь.
Надумане воно, земляче,
В безсонні ночі за столом.

Бо ти ж села давно не бачив,
Не бачило й тебе село...
Приїдь до нас хоча б на осінь,
У нас неписана краса,
Приїдь, поете, дуже просим,
Навчим тебе вірші писать.

Микола РЕШЕТНИК

ЛИСТ ДО ПОЕТА

ПІСЕНЬКА ПРО ГОТЕЛЬ

Я із далека прибув,
Ніч в готелі перебув,
У тульчинському готелі,
Хоч не капає із стелі,
Та ні ліжка, ні постелі.
За провину мов яку
Простелили осоку
На підлозі у кутку...
Простинь є — немає ліжка,
Ні стола і ні стільця.
Отака тобі ночліжка
Від початку до кінця.

Іван КЛИМЕНКО.

ОЙ, РОБОТИ!

Головне Управління кондиторської промисловості Наркомхарчпрому УРСР запитує нас: чому кийвський телеграф надіслав їм про приїзд до Одеси досвідченого кондитера телеграму в п'яти примірниках (і всі однакового змісту)? Хіба на телеграфі так багато паперу?

Не думаємо, щоб там було так багато паперу, — просто, очевидно, телеграф це робить для статистики.

От, мовляв, скільки телеграм ми дістаємо!

Роботи! Роботи! Задихаємось!

«ДЕ ТИ БРОДИШ?»

Послав т. Бразуль звичайний переказ з Київської 3-ої поштової філії в село Шамраївку (150 кілометрів).

Три місяці гроші ходять, бродять і ніяк не добредуть до адресата.

Забарні гроші.

Нічого, колись дійдуть.

ТРЕБА ВЧИТИСЬ СТРИБАТИ

У селі Чмирівка, Старобільського району, Ворошиловградської області, уже рік, як зруйнували місто через яр Козачок.

І об'їздить тепер кілометрів п'ять, щоб дістатись на другий бік ярка.

Що порадить в даному разі?
Треба вчитись стрибати з розгону.

За рік можна б уже навчитись. Треба тільки, щоб за цю справу взявся зав. Старобільського райшляхвідділу тов. Радченко.

Щоб він перший показав, як треба розганятись, щоб перестрибнути через Козачок.

УНІВЕРСАЛЬНА ПІДГОТОВКА

Кореспондент. — Як підготовлений ваш клуб?

Голова сілради — На всі сто. Влітку жаркий, взимку холодний, восени промокає, а весною бур'яном заростає.

ШАНОВНИЙ т. ПЕРЕЦЬ!

Хоч у нас у районі вивісок зовсім немає, але орієнтуватись дуже легко. Ось, прикладом, приїздите ви в райцентр Лисянку, і як побачите, де під стіни з причілку завалено і кімната, якій належить оцей пролом, використовується для особистих і негайних потреб, то це і є Райвиконком. Там далі, за мостом, гарний будинок, де ганок валяється і через вікна видно розбиту грубу, то це вже будинок банку. Тільки не оперативний. Це його житловий фонд. Є в Лисянці і різні заклади: промартілі, промкомбінати. Коли ви віддасте туди лагодити чоботи або черевики, то вам їх там так перекомбінують, що більше ви вже не взуєтесь. А як захочете щось пошити, то зразу ж подбайте, як його і перешиють, бо перешивають, безумовно, доведеться, а за перешивку беруть в тій же артілі, що зіпсувала, додаткову плату. Шують у цих ртілях декому й добре, але таких щасливих тут небагато, й вони нічим не ризикують, бо не платять ні за товар, ні за роботу. Вартість того і другого перекладається на латників, тобто на тих, що несуть в артілі латати усяке дрантя. Принцип такий: скільки на дрантя не витрачайся, воно залишиться дрантям. Благо, все це робиться без преїскурантів, і вартість латок порівнюють ні з чим...

Якщо ж захочете з Лисянки в яке село поїхати, то шляхів у нас більше, як пахоті. А прикмети такі: повз кинуті сівалки дорога на Жовтень, повз покинутого катка—стежка на Дашуканівку і т. д.

Так що, як видно з усього, орієнтуватись у нашому районі й незнайомій людині дуже легко.

Лисянка, Київської області.

М. ТУТЕШНІЯ.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Коли б ти знав, якою увагою обгорнув свою клієнтуру Миколаївський поштамт! Як він дбає за кишені живих людей, і які ці люди несвідомі й невдячні! Писали вони рідним і знайомим звичайні листівки, купуючи їх по 20 коп. Писали й не думали, що коли пропаде листівка в дорозі, то без квитанції з поштамту відшкодування за пропажу не стягнеш. А поштамт догадався: поналіплював на 20-копійчані листівки 30-копійчані марки — пишуть, мовляв, громадяни, листівки рекомендовані по полтиннику. А несвідомі громадяни не хочуть. Ми, кажуть, коли захочемо пустити ту листівку рекомендованою, то купимо марку за 20 коп., бо рекомендована листівка коштує 40 коп. От люди! Через якогось поганого гривеника здійснюють бучу. А я б на місці поштамту, у відповідь на таку несвідомість, поналіплював би на листівки не 30-ти, а 80-копійчані марки. Не хочете, мовляв, громадяни, писати рекомендовані по полтиннику, то пишуть авіапоштою по карбованцю.

м. Миколаїв.

М. КОРОТКЕВИЧ.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Колись, іще до війни, ти в листі до голови Житомирської Міськради писав, як трамвай, вішювши з рейок, в'їхав до того голови в двір. Тепер такого баского трамваю у Житомирі немає. Він у нас уже не літає по рейках, а повзає. Жертви трамвайного руху в нас теж не ті, що потрапляють під вагон, а ті, що на своє нещастя вирішили поїхати трамваем. Ці жертви сплять тепер на зупинках по дві-три години, сплять у вагонах, бо водій, він же кондуктор, не рушає з місця доки не збере гроші в пасажирів (і це ж на кожній зупинці!). Дивись, виїхав уранці з центру, а на ніч як-так до вокзалу добувся. Через те й ходимо ми здебільшого пішки, мріючи про ті часи, коли голова Житомирської Міськради сам стане жертвою теперішнього трамвайного руху. Може, тоді знов забігає наш трамвай, як колись бігав.

м. Житомир.

Х. РАДІЧ.

ШАНОВНИЙ т. ПЕРЕЦЬ!

Я не розумію, чому кіровоградці обурюються з того, що в місті вже 9 місяців не працює оптична майстерня. В обласному й міському здоровідділах без цього клопоту по самі вуха, а всі оті близюкі й далекозорі пристають з своїми окулярами й пружинками до пенсне. От, народ! Та хіба ж важко самому вирізати з битого скла якесь поганеньке шкельце до окулярів або пристосувати матрацну пружину до пенсне? Мені здається, що для повного порядку Кіровоградський здоровідділ повинен заборонити очним лікарям випускати рецепти на окуляри, а кіровоградців штрафувати за носіння окулярів. Вони тоді швидко позбудуться всіх своїх очних хвороб і стануть «нормальнозорими». От і відпаде потреба відкривати в місті оптичну майстерню.

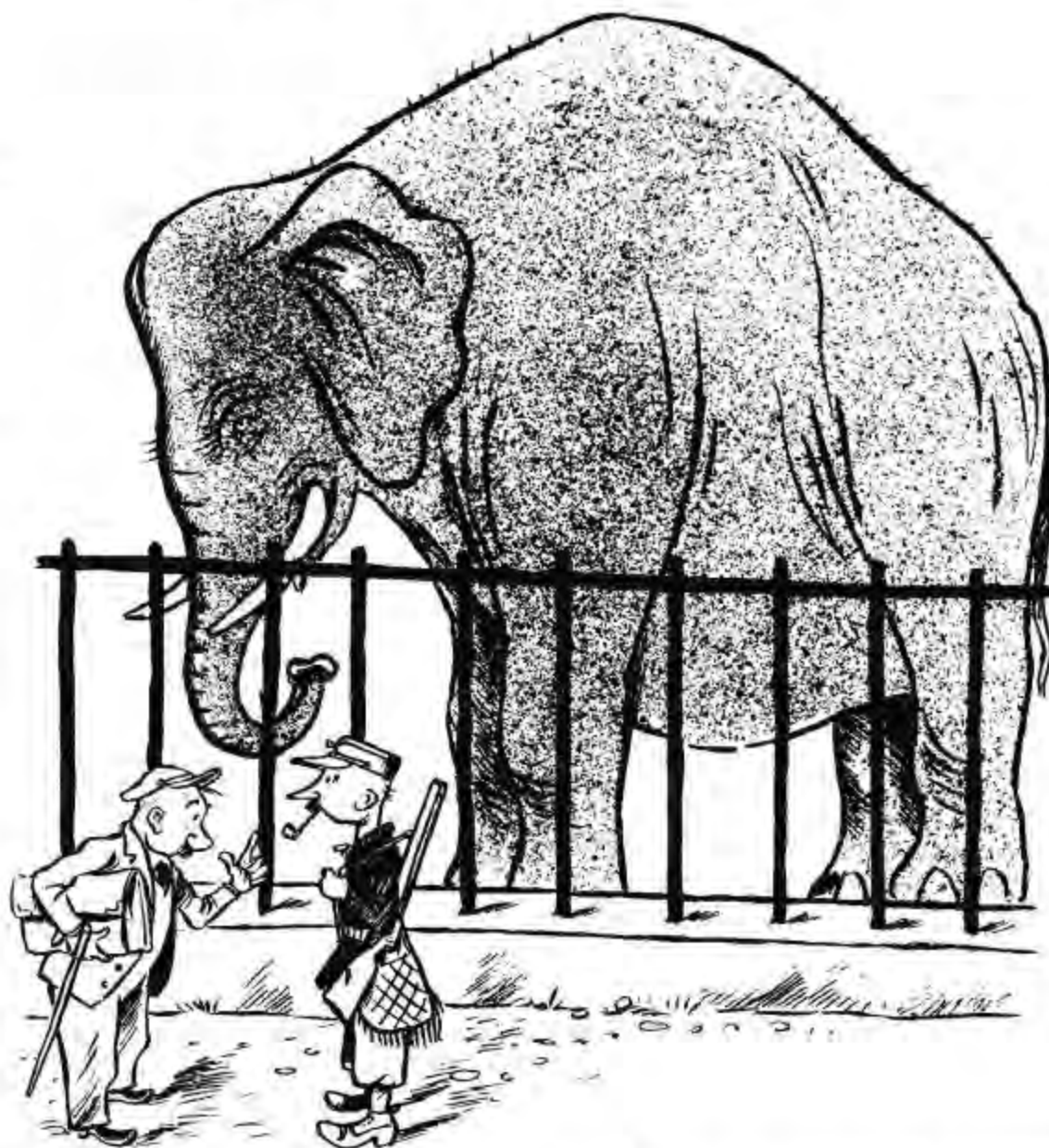
м. Кіровоград.

П. ЩЕРБАКОВ.

СЛОН У НЕБЕЗПЕЦІ

Станіславський міськпромкомбінат повинен виробляти мило, але не виробляє. Директор комбінату т. Нейжмах думає розгорнути виробництво по одержанні від мисливців сала диких кабанів.

Малюнок О. Козюренка.

— Ви помітили цього слона? Так от: ви мені слонове сало, я вам «слонове мило». Подумайте над цією пропозицією!..

ХИТРА ГАДЮКА

БАЙКА

Як над землею вечір розіпнув завісу,
Гадюка сіра вилізла із схронки, з лісу

І поповзла
Кущами до села,

Що тануло в імлістій далені.
Не думайте, що в гості, ні!
Гадюкам шлях заказаний в село:
Там люди добре знають цих гостей,
І розмовляють з ними лиш як вирвуть геть жало.

Гадюка знала звичай цей,
Ото ж пустилась хитрувати;
Забралася до хати
І лашиться до Селянина:

— «Ми з дурощів накоїли чимало лиха;
Не слід отут брехати.

Але ж я знаю, — добра ти людина.
І я не зла — я мирна, тиха...
Різнюсь від всіх гадюк, ось бачиш сам —

Сиренька ж я, а не зелена.
Ти можеш звіритись на мене —

Нікому я обідити тебе не дам
(Незгоди всі нам час забути).

Дітей твоїх і пальцем не торкну.
Дозволь в теплі поспати ніч одну...»
(А нишком налила в жало отрути).
— Чи сіра, чи зелена ти, — їй Селянин
одповіда, —

Не в цьому зло.

Я знаю лиш одно: в гадюки є жало.
Так вірть їй — страшна біда.

По слові цим узяв кийок у руки
І вибив хижий дух з гадюки.

Петро СЛІПЧУК.

ЯК УТЕПЛИТИ ТЕЛЯТНИК НА ЗИМУ

Будівництво і ремонт тваринницьких приміщень у багатьох колгоспах провадяться дуже повільно.

Картинка без слів (але з папірцями).

РЕДКОЛЕГІЯ: Остап Вишня, С. Воскресенко, Ол. Громов, Юр. Дольд, М. Карпов (відп. редактор), П. Козланюк, О. Козюренко, Л. Паламарчук. Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: 4-02-69, дод. 34. Прийом щодня від 2 до 6 год. Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 14 (на укр. мові). Підписано до друку 5/XI. 1945 р. Стат. формат 72x105 см. 1 друк. арк. Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.